

EL PESSEBRE DE MARISA MAS

Entrevista publicada per “La Veu de la Segarra”

Revista Nadal a Cervera. 2011-2012

Marisa Mas va dedicar més de mig any al pessebre que l'any passat va ser tota la revelació del concurs de l'Associació de Pessebristes de Cervera i la Segarra. La seva recreació de tot el carrer de Sant Magí va fer que l'Associació li demanés de conservar-lo per exposar-lo aquest any a l'església de Sant Joan, on s'hi estarà fins el dia de Sant Esteve.

P.- D'on li ve l'afició pels pessebres?

R.- De tota la vida. Ja recordo com, de ben petits, quan venien les rubinades -que ara no se'n sent a parlar massa d'això-, ens posàvem les *katiuskes* i anàvem a la rubina a arrebregar tot el que trobàvem: claus, ferros... de tot! I quan passava el drapaire l'hi canviàvem per figuretes de pessebre, per peces de fireta...

I també recordo fer els pessebres retallables que sortien al TBO.

P.- A casa seva, sempre hi hagut pessebre, per tant.

R.- Sí, sempre n'hem tingut. De petita, jo vivia a Massoteres, i n'hi vaig veure tota la vida. I també recordo de fer-ne al col·legi allà al poble. En canvi, quan vaig tenir uns 10 anys, i vaig anar

a les monges a Guissona, d'allà no me'n recordo que en fessin.

De petits, ens feia molta gràcia anar a buscar molsa o anar a triar les soques per fer la cova. Això d'anar a buscar la molsa era tot un esdeveniment! Ara això ha canviat, perquè de molsa no se'n pot collir i he hagut de canviar la manera de fer-ho. Ara, en comptes de molsa, jo faig servir líquens, que aprofito d'un any per altre. Els que tinc ja no sé ni quants anys tenen, perquè si els guardes bé en bosses de plàstic, perquè segueixin guardant la humitat, mai es fan malbé.

P.- Sempre l'ha fet vostè el pessebre de casa?

R.- Sí. És més, quan els meus fills eren petits, jo feia el meu i ells tenien les seves figures i feien el seu. En fèiem dos. Amb les meves nétes, fins fa ben poc, també elles feien el seu pessebre, a part del que feia jo cada any. La meva néta ja va guanyar un primer premi del concurs de pessebres, ara fa dos anys.

P.- I vostè, l'havia guanyat abans un primer premi del concurs de pessebre com el que li van donar l'any passat?

La façana de la Capella de Sant Magí és el portal de la cova del pessebre.

R.- Un primer premi no el recordo. Sí que guardo encara una copa, que no sé ni els anys que té, per un segon premi, i un altre any em van donar un accèssit pel bonic i treballat que estava el pessebre. Però em sembla que cada any m'han donat alguna cosa o una altra.

P.- Com va decidir fer aquest gran pessebre de Sant Magí?

R.- Va ser una mica de casualitat. A mi m'agrada molt pintar, però com que em van operar, no m'aguantava i no podia fer-ho. O sigui que havia de buscar alguna alternativa, perquè jo, d'estar-me quieta no en sé. Així que vaig decidir fer un pessebre. El meu fill em portava les peces de porexpan a casa, i jo les anava treballant.

P.- Els treballa molt els pessebres?

R.- Sí, molt, perquè m'agrada fer-m'ho tot jo mateixa. Quan vaig a Malgrat de Mar, el poble de la meua mare, sempre en torno amb una galleda carregada de pedres i de sorra d'allà, perquè és més gruixuda i m'encanta.

P.- Va trigar molt de temps a fer tot aquest pessebre?

R.- El vaig començar al març i el vaig acabar a finals d'octubre. Al setembre, a més, em van operar el braç dret i vaig haver d'anar tres setmanes amb el braç penjant. Però en comptes de parar, vaig seguir fent el pessebre amb l'esquerra.

P.- N'hi havia moltes de peces i figures?

Pessebre de Marisa Mas exposat a l'església de Sant Joan. Foto La Productora.

Una part del Pessebre de Marisa Mas.

R.- Moltíssimes. De persones només, ja eren prop de 140. A més, hi havia bous, gossos, gats, cabres, cavalls, ruquets, coloms... Segur que passaven de les 300, i això, és clar, sense comptar les cases. És que era molt gran!

P.- Quines mides feia?

R.- Uns 7 metres de llarg per una mica més d'un metre d'amplada, i en algun punt una mica més.

P.- I per què va decidir reproduir el seu barri?

R.- Va ser com una inspiració d'aquelles que et vénen al cap de cop. Primer vaig pensar que podia fer la capella de Sant Magí, i allà col·locar-hi el Naixement. Però allò va anar creixent i vaig anar pujant carrer amunt fins que

vaig fer-ho tot. Fins i tot vaig arribar al Castell, i aquí vaig tenir un problema perquè com que ja no en queda res, vaig haver de suplir-lo amb un altre. Vaig creure que estaria bé agafar de model un castell de la Segarra, i aquest va ser el Castell de Montcortès, que és el que s'hi pot veure. De fet, després vaig pensar que hagués pogut inspirar-me en el de les Sitges, que és més castell i que m'hagués donat molta menys feina, perquè amb el que vaig fer, no es poden ni comptar les hores que vaig passar-hi!

En aquella banda del pessebre, el que representaria la zona de Cal Burgos, vaig aprofitar cases o edificacions que ja tenia fetes d'altres anys. Les vaig voler aprofitar per fer aquell tram, però si arribo a saber la repercussió que va tenir

el pessebre, no ho hauria fet així i hagués acabat de reproduir totes les cases també d'aquella banda.

P.- Com és que va decidir presentar-lo a concurs?

R.- Va ser un premi especial, fet exprés per a aquest pessebre, perquè tampoc s'ajustava massa a les categories establertes. De fet, vaig estar dubtant d'entrada si presentar-lo, però em sembla que va ser parlant amb la Victòria Fusté, que em va fer acabar de decidir. I així va ser... i va ser tot un èxit!

P.- Va passar molta gent a veure'l?

R.- Més de 400 persones, les vaig anar comptant una a una! I moltes van venir més d'una vegada i de dues. Una visita que em va fer molta il·lusió va ser la de les novícies de Sant Agustí, perquè em va satisfer molt l'alegria que van tenir i la satisfacció que van mostrar-me. Vam acabar totes cantant nades al voltant del pessebre.

De totes formes, el reconeixement que he tingut per aquest pessebre, no es pot ni comparar amb la satisfacció que

vaig tenir fent-lo. Això va ser el millor de tot.

P.- De qui va sorgir la idea d'exposar-lo aquest any a Sant Joan?

R.- Va ser la mateixa associació de pessebristes, que només veure'l, ja em van dir que allò no es podia fer malbé. Així que el vam tallar a peces, i el vam guardar en capses a Cal Mas; i ara l'hem tornat a muntar a Sant Joan, com si fos un puzzle. Em va fer molta il·lusió que el volguessin conservar.

P.- El seguirà guardant?

R.- No, aquest any ja el desmuntaré de forma definitiva. Conservaré algunes cases per regalar-les a la gent del barri, que s'hi han interessat.

P.- Creu que qualsevol pot fer un pessebre?

R.- Oi tant que sí! Si jo ho puc fer, ho pot fer qualsevol. I tant és que tingui 7 metres com que tingui dos pams. N'hi ha prou amb posar-hi una cova, els reis, l'anunciació i els pastors. A partir d'aquí, cadascú hi posarà les seves habilitats i manetes.